

VI. *De Barbier van Sevilla*

Graaf Almaviva stond voor het balkon te kweelen,
om het hart der schoone Rosine te streelen.
Maar het scheen dat het Meisje hem niet hooren wou,
want oom Bartolo hield haar aan een touw,
omdat hij zelf op Rosine was gesteld
en niet minder op haar geld.
Gelukkig kwam juist de beroemde Figaro er aan
en die zei: „Almaviva, zoo zal 't niet gaan!
Dring het huis in een vermomming binnen
en leer haar u te beminnen;
is zij eenmaal voldoende op UHWG. verkikkerd,
dan neemt ze u, ondanks 't verzet van dien dikkerd.
Wat hebt u daar? Een beurs? Dan help ik u met raad en daad:
verkleed u aanstonds als soldaat,
ik help u aan een inkwartieringsbiljetje
en bij Rosine in huis zingt u het volgende coupletje.”

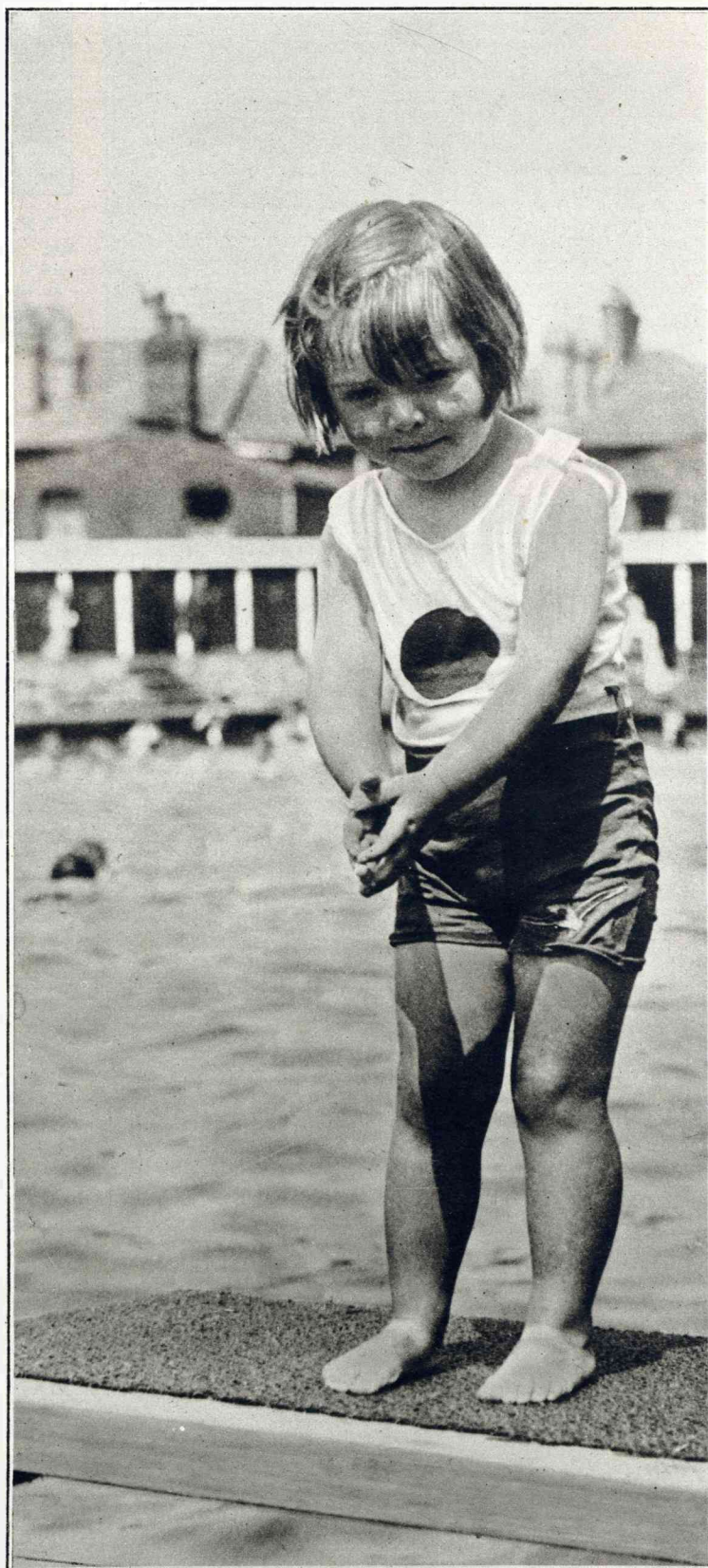
De oom zat intusschen vruchteloos te probeeren
Rosine's hart tot het zijne te keeren,
en zij uitte haar bedruktheid in een lang
coloratuur-gezing.
Van Rosine's zangleeraar had hij vernomen
dat Almaviva in Sevilla aan was gekomen;
en in een aria maakte hij 't plan bekend,
met laster te strijden tegen zijn concurrent.
Ongelukkiglijk had hij zóó hard gezongen
dat het tot Figaro was doorgedrongen,
die aanstonds het plan aan Rosine verried
en haar tevens weten liet,
dat een zekere Lindoro voor haar bekoorlijkheden
was gezwicht en graag voor haar aanschijs wou treden.
„Ei ei,” sprak Rosine, „heeft hij mij zoo lief,
dan wil ik hem bezichtigen; breng hem dezen brief.”

Als Rosine den „soldaat Lindoro” heeft bekeken
is haar hart voetstoots voor hem bezweken,
en een nieuwe list rijpte in hun brein,
die kans gaf op rustiger samenzijn.
De graaf gaf zich voor den muziekmeester uit,
en zei dat de echte met koorts was gebruid,
en terwijl hij Rosine's stem kunstjes leerde maken
sprak hij met haar af hoe hij haar zou schaken.
Maar helaas kwam de echte muziekmeester ook op de proppen
en gaf den oom den raad, den bedrieger de deur uit te schoppen.
De voogd nam Rosine apart
en fluisterde: „O arm misleid meisjeshart!
Die Lindoro, die zegt dat hij van jou houdt,
en aan wie jij je zoo maar toevertrouwt,
die wil je niet voor zichzelf ontvoeren,
maar voor een vreemden graaf, die op je geld zit te loeren.
Leer hieruit, o teere maagd,
hoe gevaarlijk het is als je oom je niet behaagt.”
Rosine, onsteld door die verwarring van listen,
zei: „Nee oom, ik laat me zóómaar niet kisten!
Bedroog Lindoro mij- het zal hem rouwen:
nu ga ik direct met mijn oompje trouwen.”

Inmiddels was de graaf voorzichtigheidshalve verdwenen,
en op verzoek van den voogd was de notaris verschenen
en het huwelijks-contract werd opgesteld.
Maar bij bliksemgestraal en dondergeweld
kwam de graaf naderbij om Rosine te halen.
Zij echter weigerde langs het touw neer te dalen,
en riep: „Nee Lindoro, voor jouw was ik bereid,
maar in een onbekenden graaf heb ik geen aardigheid.”
Almaviva trok een verbaasd gezicht,
maar was weldra door Figaro ingelicht,
en bewees haar dat hij de graaf zelf was,
en dat ze voort moest maken, wijl 't bij half elf was.
„Kom jij maar binnen. 'k heb hier net een notaris.”
riep Rosine, „en een contract, dat op de namen na klaar is.”

De graaf ging binnen, met zijn slagzwaard vooruit,
en ze werden man en vrouw, en Figaro kreeg een aardige duit
als deel van de buit.
Uit.

(Muziek van Gioachino Rosine. (1792—1868). Eerste opvoering
5 Februari 1816 te Rome).

*Ze aarzelt nog wel even:
Het meisje is zoo klein;
Toch heeft zij wel begrepen,
Dat 't bad heel fijn zal zijn.*